

Hồi Bốn

Tiêu Dao Thư Sinh

Độc Vô Thường “hắc” một tiếng ngoảnh sang một gã đại hán hỏi:
- Đã đến đâu rồi?

Gã đại hán ấy thò đầu ra nhìn, đoạn đáp:

- Còn hơn một dặm nữa là đến Tân Trịnh.

Độc Vô Thường gật đầu, quay lại cười khan nói:

- Ý của lão phu định đêm nay nghỉ ngay ở Tân Trịnh, ngày mai đến Đăng Phong, ngày kia đến Lạc Dương, rồi sau đó đến Trường An, lão đệ có phản đối không?

Do Nhân Kiệt ơ hờ đáp:

- Do mỗ không có ý kiến.

Độc Vô Thường cười u ám:

- Nếu trước khi đến Trường An mà vẫn không gặp tam ca của lão đệ, lão phu đành phải xin lỗi lão đệ thôi.

Do Nhân Kiệt nhắm mắt:

- Chúng ta hãy chờ vận may thôi, chẳng ai phải xin lỗi ai cả.

Ba hôm sau vào giờ Ngọ, xe ngựa đã tiến vào thành Lạc Dương.

Độc Vô Thường cười gian xảo hỏi:

- Đã đến Lạc Dương rồi, lão đệ có ý định ở chơi vài hôm chẳng?

Ý đồ của Độc Vô Thường hết sức rõ rệt, lão đã nghĩ là địa điểm hẹn gặp của Do Nhân Kiệt với vị tam ca kia rất có thể chính là Lạc Dương.

Do Nhân Kiệt biết là tia hy vọng sống hoàn toàn nằm trong sự thăm dò này của Độc Vô Thường, dĩ nhiên đâu dám để cho lão tặc này thất vọng. Bèn vờ ngẫm nghĩ một lúc, đoạn ngẩng lên hỏi:

- Trong thành Lạc Dương, ngôi tửu lâu nào to nhất?

- Lạc Dương đệ nhất lầu!

- Lạc Dương đệ nhất lầu... Ừm! Cái tên nghe thật có khí phách... nhưng chẳng hay rượu và thức ăn ra sao?

- Ngon tuyệt!

- Rất tiếc là Do mỗ chưa được thưởng thức bao giờ.

Độc Vô Thường mắt thoáng rực lên, vội tiếp lời:

- Vậy thì thật đơn giản. Nếu lão đệ muốn, lão phu xin được chiêu đãi.

Đoạn lão liền bảo mấy gã đại hán từ dưới chỗ ngồi lấy ra một vài cái bao tải, để lại một người giữ xe, bốn người đều thay y phục mới, nghiễm nhiên trở thành hạng phú thương đi về phía đệ nhất lầu.

Cơ hội duy nhất của Do Nhân Kiệt trong lúc này là hy vọng ngẫu nhiên gặp Tiêu Dao Thư Sinh, song niềm hy vọng ấy thật là mong manh.

Bởi Tiêu Dao Thư Sinh hiện tại rất ít có khả năng ở lại thành Lạc Dương, mà cho dù còn thì cũng chẳng thể trùng hợp đến mức lại có mặt tại đệ nhất lầu trong lúc này.

Hai là trong hoàn cảnh hiểm ác thế này, Tiêu Dao Thư Sinh chẳng thể nào lại xuất hiện với hai bộ mặt mà chàng đã gặp trước đây. Hơn nữa, chàng cũng đã thay đổi diện mạo, dù có chạm mặt nhau cũng chẳng thể nhận ra được, vậy thì chàng còn hy vọng gì nữa?

Chàng sở dĩ làm như vậy chẳng qua vì quá căm thù Độc Vô Thường, định dịp này bốn cọt lão ta một phen cho hả dạ mà thôi.

Chẳng ngờ khi lên đến đệ nhất lầu, ngồi xuống không bao lâu thì chàng đã gặp một điều hết sức tức mình.

Thì ra ngôi đệ nhất lầu này quả là danh bất hư truyền, gian đại sảnh trên lầu đã có đến hơn trăm bàn, lúc họ đến nơi thì khách đã đông đến sáu, bảy phần. Những chỗ ngồi cạnh cửa sổ thấy đều đã có người, bốn người đành chọn một bàn đặt cạnh trụ cột ở góc trong mà ngồi.

Sau khi yên vị, Do Nhân Kiệt mới trông thấy cách chỗ ngồi của họ không xa là một quang cảnh hết sức đặc biệt và một người khách hết sức đặc biệt.

Đó là một thiếu niên anh tuấn tuổi chừng đôi mươi, mặc áo dài lụa Hàng Châu màu trắng sữa, đầu đội mũ văn sĩ, hai dải phía sau dài gần chấm đất, giữa dải khăn đầu có khảm một viên hồng bảo thạch lấp lánh, mào thanh mục tú chẳng kém gì Tống Ngọc tái thế, Phan An trùng sinh.

Trước bàn chàng thiếu niên ấy đang ngồi có bảy tám chiếc bàn được xếp thành hình cánh quạt, trên mỗi bàn đều có trải một mảnh vải đỏ rất chỉnh tề, như là đã có người đặt trước, nhưng trên bàn lại chẳng có ly chén gì cả.

Do Nhân Kiệt liền hiểu ngay. Rõ ràng đó là lối bố trí cách ly của thiếu niên này, chứng tỏ y rất giàu có và quyền thế, thân phận cao quý khác với mọi người, không muốn ngồi gần những tục khách khác.

Sau lưng chàng thiếu niên ấy là hai tiểu đồng áo xanh, hai tay buông thõng đứng nghiêm trang, trên chiếc bàn trước mặt bày đầy thức ăn, dường như chưa hề động đũa.

Do Nhân Kiệt thấy thiếu niên ấy tuy anh tuấn, song mày mắt đầy vẻ nữ nhi. Lúc đầu chàng tưởng y là gái giả trai, đến khi y ngược mặt lên, trái cổ lộ rõ ra, chàng mới biết y quả là một tu mi nam tử.

Bỗng nghe một tiểu đồng đứng sau khẽ nói:

- Đến rồi!

Chàng thiếu niên mắt liền rực lên nói:

- Đâu?

Đồng thời đưa mắt nhìn về phía thang lầu.

Lúc này nơi cửa thang lầu vừa bước lên một đôi nam nữ hát dạo, nam tuổi chừng ngoài ba mươi, dường như là một người mù. Nữ tuổi chỉ chừng mười bảy, mười tám nhan sắc khá mặn mà. Qua tuổi tác và tướng mạo của hai người, dường như họ chẳng phải huynh muội mà giống như một đôi phu thê hoạn nạn.

Người nữ dìu lấy người nam dưới sự hướng dẫn của một gã phổ ky, chậm chạp đi về phía chỗ ngồi của chàng thiếu niên kia.

Do Nhân Kiệt trông thấy đôi nam nữ này, bỗng dừng lại nhớ đến Kim Tố Liên, chàng thật chẳng biết trong tương lai mình còn có dịp gặp lại nàng nữa hay không...

Đôi nam nữ kia dừng lại trước bàn của chàng thiếu niên.

Người nữ khom mình thi lễ, nhẹ giọng nói:

- Kính chào công tử!

Chàng thiếu niên gật đầu lặng thinh, song hai mắt nhìn dán vào mặt nữ lang ấy và đảo tròn lia lịa.

Do Nhân Kiệt vốn đã không có thiện cảm với chàng thiếu niên ấy, giờ thấy vậy càng thêm căm ghét.

Sau đó người nam lấy từ trong lòng ra một quyển tập nhỏ đưa cho nữ lang. Nữ lang đón lấy, cung kính trao đến trước mặt chàng thiếu niên và nói:

- Xin công tử hãy chọn bài!

Chàng thiếu niên lơ đãng lật vài trang đoạn ngừng lên nói:

- Bốn công tử trước nay vẫn thích nghe những bài buồn thảm như điệu Nam Lữ, nếu hai người hát được bài Duyệt Kim Kinh thì rất hợp sở thích của bốn công tử!

- Thưa vâng!

Nữ lang quay ra sau khẽ nói với người đàn ông mù, người đàn ông liền so lại dây đàn, tay nhịp song lan cất tiếng hát:

- Cầu gãy dưới núi xanh, nhà tợ năm ba gian, khói lam phủ bờ suối...

Tiếng ca vừa dứt, một số tửu khách cất tiếng hoan hô trước tiên, tiếng vỗ tay ầm ỉ.

Chàng thiếu niên mặt thoáng lộ vẻ đắc ý, song miệng lại nói:

- Hát khá lắm, nhưng bài hát chưa hay, hát thêm bài nữa đi!

Thế là trong tiếng đàn tỳ bà, nữ lang lại hát tiếp bài thứ hai.

Hát xong, chàng thiếu niên gật gù nói:

- Khá hơn bài trước, nhưng vẫn chưa hợp ý bốn công tử lắm, khi nãy bốn công tử đã có nói...

Nữ lang vội khom mình tiếp lời:

- Tiểu nữ biết rồi, xin mời công tử hãy thưởng thức thêm bài nữa!

Nữ lang lại cất tiếng hát bài thứ ba.

Tiếng hát vừa dứt, chàng thiếu niên liền vỗ mạnh lên bàn, lớn tiếng nói:

- Hay! Hay! Hay lắm!

Đoạn ngoảnh ra sau hai tiểu đồng nói:

- Hãy mau mang thêm ghế đến đây, thưởng thức một chung rượu rồi sau hẵng thưởng bạc!

Nữ lang đỏ mặt, thấp giọng nói:

- Chúng tôi chỉ hát xướng kiếm sống...

Chàng thiếu niên tảng lờ, mắt nhìn hai tiểu đồng ra ý phải mang ghế đến. lát sau, hai tiểu đồng đã mang đến hai chiếc ghế dựa và kéo hai người ép ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi bên phải cách xa chàng thiếu niên, còn chiếc ghế của nữ lang thì lại đặt sát bên ghế của chàng thiếu niên như dính liền vào nhau.

Chàng thiếu niên quay sang hai tiểu đồng và chỉ người đàn ông nói:

- Hãy gấp thức ăn cho ý!

Đoạn nâng ly rượu lên, quay sang nữ lang nói:

- Nào, xin kính cô nương một chung.

Nữ lang ngồi yên, bẽn lẽn nói:

- Xin công tử rủ lòng thương...

Chàng thiếu niên nâng ly một hơi uống cạn, nắm lấy cổ tay nữ lang dưới bàn bóp nhẹ, mắt đầy tình tứ nhìn nàng, thấp giọng nói:

- Chỉ một chung thôi mà, nể mặt một chút không được ư?

Trước mặt công chúng mà dám ngang nhiên trêu ghẹo nữ nhân thế này, chẳng lẽ không có vương pháp hay sao?

Do Nhân Kiệt thầm nghiêng rằng, mắt cơ hồ phún ra lửa. Cảnh tượng trước mắt khác nào trong nhà họ Vương ở Trường An khi trước. Không, so ra tên này còn táo bạo và tà ác hơn gã họ Vương kia nữa.

Song điều khác nhau là lúc này chính bản thân chàng còn khó giữ được, ba đại huyết sau lưng bị khống chế, chân khí ách tắc như người tàn phế, dù căm phẫn cũng chẳng làm gì được.

Chàng quét mắt nhìn mọi người, bàn nào cũng cười nói thù tạc nhau, cơ hồ không còn ai chú ý đến bên này nữa.

Độc Vô Thường bỗng hắng giọng nói:

- Lão đệ, thức ăn đã nguội lạnh cả rồi!

Do Nhân Kiệt chợt động tâm, sao mình không làm thế này để trừng trị hấn một phen?

Bèn làm ngơ như không nghe Độc Vô Thường nói gì, từ từ nhắm mắt lại, lắc đầu khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Thật không ngờ tam ca lại trở nên như vậy!

Độc Vô Thường sửng sốt:

- Lão đệ nói sao?

Do Nhân Kiệt vờ hốt hoảng biến sắc, vội nói:

- Do mỗ dẫu có nói gì?

Độc Vô Thường mừng rơn, thấp giọng cười hăng hắc nói:

- Đã quá muộn rồi, lão đệ!

Đoạn buông tiếng ho khan rồi đứng lên, Do Nhân Kiệt cũng vội đứng lên để cho màn kịch xác thực hơn, vờ làm ra vẻ như muốn ngăn cản.

Hai gã đại hán bên cạnh mỗi người liền móc ra một ngọn trủy thủ, trầm giọng quát:

- Ngồi xuống ngay!

Độc Vô Thường đi đến trước bàn chàng thiếu niên, ôm quyền thi lễ, mỉm cười nói:

- Do lão đệ, xin chào!

Chàng thiếu niên ngạc nhiên ngẩng lên, chơm chớp mắt nói:

- Tôn giá đã nhận lầm người rồi!

Độc Vô Thường buông tiếng cười khan:

- Có lẽ vậy, nhưng cũng chẳng sao! Lão đệ, chúng ta có thể đổi đi nơi khác nói chuyện được chẳng?

Chàng thiếu niên thoáng biến sắc:

- Nói chuyện gì?

Độc Vô Thường lại buông tiếng ho khan:

- Nếu lão đệ không muốn đi nơi khác thì hãy mời những người này tạm lánh mặt chốc lát cũng được.

Chàng thiếu niên tái mặt:

- Thì ra ý các hạ là...

Độc Vô Thường khẽ hất đầu:

- Xin lão đệ hãy nói khẽ một chút, nơi đây đông người, nếu mà khiến cho lão phu bẽ mặt, hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc!

Chàng thiếu niên bèn quay sang hai tiểu đồng nói:

- Lấy ba mươi lạng bạc thưởng cho họ, bảo họ rời khỏi đây trước!

Hai tiểu đồng vâng lời lấy ra sáu nén bạc trao cho hai phu thê hát dạo. Hai người được trọng thưởng như vậy, liền riu rít cảm ơn rồi bỏ đi.

Chàng thiếu niên lại quay sang hai tiểu đồng nói:

- Hai người cũng hãy đứng ra ngoài kia đi!

Chờ cho hai tiểu đồng đi ra xa, chàng thiếu niên quay lại nói:

- Vậy được rồi chứ?

Độc Vô Thường gật đầu, tiến tới một bước thấp giọng nói:

- Néo lão phu kiến nghị lão đệ lấy một món vật để trao đổi một mạng người, chẳng hay lão đệ có chịu suy nghĩ kỹ...

Chàng thiếu niên lặng thinh nâng ly rượu lên uống một hớp, lại gấp một đũa thức ăn đưa vào miệng, chậm chậm nhai như để thưởng thức món ăn đã nguội lạnh có còn ngon hay không.

Độc Vô Thường lại tiến thêm một bước, hắng giọng rồi nói tiếp:

- Lão phu tiên lễ hậu binh, lão đệ nên biết điều là hơn, bằng không ngay tại đây, lão phu cũng vẫn có thể giết người...

Chàng thiếu niên vẫn chẳng tỏ vẻ gì, cầm ấm rượu lên chuẩn bị rót vào ly.

Độc Vô Thường bỗng sấn tới, đưa tay ra nói:

- Đây, lão phu rót cho công tử một ly!

Năm ngón tay thoáng cong, ngậm vận chân kinh điểm vào hai huyệt Đại Lăng và Lao Cung nơi cổ tay phải chàng thiếu niên.

Hai huyệt đạo này là điểm hội tụ của các mạch máu nơi cánh tay phải, nếu bị điểm trúng chẳng những cả cánh tay phải lập tức tê dại, mà kẻ thi triển hỏa hầu cao thâm còn có thể khiến cho địch thủ ảnh hưởng đến sự hoạt động của nửa thân người.

Chẳng rõ chàng thiếu niên vì thiếu kinh nghiệm giang hồ hay vốn không hề biết võ công, vẫn cầm ấm rượu và thản nhiên đưa tay phải ra nói:

- Rót rượu cho bốn công tử thì cũng chẳng ô nhục đến thân phận của các hạ!

Độc Vô Thường liền thừa thế chộp tới, năm ngón tay nắm chặt cổ tay đối phương. Lão vốn chỉ định điểm vào hai huyệt Đại Lăng và Lao Cung của chàng thiếu niên, song giờ đây đã quá thuận lợi, hai huyệt Ngoại Quan và Dương Trì nơi lưng cổ tay cũng nằm trong bàn tay của lão.

Độc Vô Thường nhất cử đắc thủ, vẻ hung tợn liền bộc lộ, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế cạnh chàng thiếu niên, từ xa trông hai người như rất thân mật, lão thấp giọng nói:

- Giờ đã hiểu rồi chứ? Lão phu chỉ cần dùng sức một chút là cánh tay này của lão đệ nhất định phải tàn phế.

Chàng thiếu niên chằm chằm ngoảnh mặt sang, điềm nhiên nói:

- Tại sao không thử xem?

Độc Vô Thường rung động cõi lòng, bởi lão thấy đối phương tuy huyệt đạo bị khống chế, song chẳng chút lộ vẻ đau đớn, giờ đây nghe đối phương nói vậy, chợt hiểu ra, bất giác giật mình kinh hãi.

Lão liền vội buông tay ra, tay trái vỗ mạnh lên bàn, toan tung mình ra xa rồi hăng liệt.

Nào ngờ chàng thiếu niên lại càng nhanh hơn, chỉ nhẹ nhàng xoay tay, đã nắm chặt tay phải của lão ta.

Độc Vô Thường tuy là một sát tinh khét tiếng khắp năm tỉnh miền bắc, song biết mình không phải là địch thủ của chàng thiếu niên kia và đã bị đối phương khống chế, lão khôn ngoan hơn ai hết, liền chẳng chút phản kháng giọng van vỉ nói:

- Xin thứ cho lão hán có mắt không người, mong thiếu hiệp...

Chàng thiếu niên sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Lão có biết bốn công tử chẳng phải họ Do không?

Độc Vô Thường ngớ người, đoạn liền cười giả lả nói:

- Vậy thì càng hay, công tử nói rất phải, nhất định là lão hán hoa mắt đã nhận lầm người, vậy lão phu xin tạ lỗi với công tử...

- Hừ, tạ lỗi ư? Nói nghe dễ dàng quá nhỉ! Vừa rồi nếu là một người không biết võ công hoặc là võ công kém hơn lão thì sẽ ra sao?

- Lão hán thật đáng chết, xin công tử rộng lòng lượng thứ cho!

- Danh hiệu của lão trên chốn giang hồ xưng hô thế nào?

- Lão hán là Âm Định Viễn ngoại hiệu Độc Vô Thường! Trông thiếu hiệp cũng không phải là người trong tám đại môn phái... trong tám đại môn phái chẳng thể nào có được một cao thủ như thiếu hiệp. Vâng, phải rồi, ý của lão hán là... còn một điều này nữa nói cho thiếu hiệp biết cũng không sao, chẳng giấu gì thiếu hiệp, thân phận thật sự của lão hán hiện nay là một hộ pháp hạng ba trong Thiên Ma Giáo. Vì vậy, nếu thiếu hiệp chịu nhường tay cho, mai này hẳn sẽ có cơ hội báo đền...

Chàng thiếu niên mắt bỗng rục lên:

- À, các hạ là người của Thiên Ma Giáo ư?

- Vâng, địa vị của lão hán trong giáo tuy không cao lắm, như thân thủ của đệ đây, nếu được lão hán đề cử...

Chàng thiếu niên cười hăng hắc, lắm bả:

- Lẽ ra thì lão không nên vẽ rắn thêm chân, những lời sau cùng ấy đã làm hại lão rồi!

Đoạn xoay tay nhanh như chớp, khuỷu tay thúc vào ngay tim Độc Vô Thường.

Độc Vô Thường không kịp rên lên lấy một tiếng, và cũng chưa kịp hiểu ra nguyên nhân nào đã đưa mình về cõi chết, cong lưng trợn mắt, lập tức hồn lìa khỏi xác.

Bởi chàng thiếu niên xuất thủ quá nhanh và chuẩn, nên tất cả mọi thực khách không hề hay biết đã có án mạng xảy ra.

Do Nhân Kiệt và hai gã đại hán trông thấy rõ ràng.

Do Nhân Kiệt bất ngờ, chàng vốn định mượn tay Độc Vô Thường để trừng trị chàng thiếu niên ấy, nào ngờ Độc Vô Thường lại táng mạng dưới tay đối phương.

Hai gã đại hán vừa thấy tình thế không ổn, liền rón rén rút trủy thủ về, xô ghế đứng lên, lùi đến vách tường, định vòng qua trụ sảnh đến thang lầu.

Song chàng thiếu niên đã trông thấy và hai gã tiểu đồng cũng vậy, liền đồng thanh quát:

- Chưa được công tử cho phép, không được động dậy!

Hai người cùng lúc vung ra, mỗi người ném ra một đốm sáng bạc.

Hai gã đại hán liền lập tức ngã lăn ra đất, hai hạt thiết liên tử thật vô cùng chuẩn xác, trúng ngay vào giữa chân mày của họ.

Đó là huyết Toán Trúc, một trong ba đại hôn huyết trên cơ thể con người, nếu muốn bắt giữ đối phương mà không gây tử vong, nơi hạ thủ tốt nhất là nhắm vào huyết đạo ấy.

Tuy nhiên, nếu sai lệch, rất có thể trúng vào đôi mắt khiến đối phương thiệt mạng, vậy mà hai gã tiểu đồng lại dám xuất thủ, qua đó đủ thấy võ công của họ rất là cao siêu.

Chàng thiếu niên không màng đến sự nhốn nháo của thực khách, thản nhiên ấn nửa người trên của Độc Vô Thường lên mặt bàn, nằm mọp như người say rượu, sau đó đi đến trước mặt Do Nhân Kiệt, buông tiếng cười lạnh lùng nói:

- Sao các hạ không bỏ chạy?

Một gã tiểu đồng liền đỡ lời:

- Người này không phải đồng bọn của lão tặc ấy, khi nãy hai gã kia đã dùng trủy thủ uy hiếp y đấy!

Chàng thiếu niên liền dịu mặt:

- À, xin hỏi huynh đài quý tánh?

- Tại hạ họ Do!

Chàng thiếu niên ngớ người:

- Họ Do ư?

Do Nhân Kiệt chậm rãi nói:

- Lão tặc sở dĩ hạ thủ với huynh đài là vì lão ta đã hiểu lầm huynh đài là tam ca của tại hạ đây.

Chàng thiếu niên lại ngớ người:

- Sao? Hiểu lầm tại hạ là tam ca của huynh đài ư? Lão huynh không bốn mươi thì cũng ngoài ba mươi, trong khi bốn công tử chỉ mới ngoài hai mươi, sao lại là tam ca của lão huynh được?

Gã tiểu đồng khi nãy bỗng lại nói:

- Người này dường như đã bị điểm huyết!

Gã tiểu đồng kia cũng tiếp lời:

- Người này màu da sau cổ không giống với sắc mặt, có thể đã được dịch dung!

Chàng thiếu niên vỡ lẽ, không chờ Do Nhân Kiệt nói gì thêm, đã bước tới vung tay vỗ, giải trừ ba huyết đạo cho Do Nhân Kiệt.

Đoạn hấn mỉm cười nói:

- Huynh đài đã có thể cử động tay chân được rồi, có thể cho biết mặt thật không?

Do Nhân Kiệt cầm ấm rượu lên, đổ mấy giọt vào lòng bàn tay rồi đưa lên mặt vuốt nhẹ, mặt thật liền tức thời hiện ra.

Chàng thiếu niên giật mình sửng sốt:

- Do huynh trên người còn có nội thương nữa ư?

Do Nhân Kiệt lúc này hơi khó xử, bởi thiếu niên này tuy đã hạ sát Độc Vô Thường, nhưng xem ra cũng không phải là người chính phái, hơn nữa đối phương lại có ơn cứu mạng chàng, chẳng tiện nói thật mà cũng không nên nói dối, chàng phải ứng phó sao đây?

Thế là chàng đành cười áo nã nói:

- Đây không phải là nơi chuyện trò, huynh đài đã quan tâm thì chúng ta hãy đổi nơi khác, thư thả mà nói!

Chàng thiếu niên nháy mắt với hai gã tiểu đồng và nói:

- Hãy dìu hai vị bằng hữu dưới đất ra ngoài, tìm một nơi yên tĩnh săn sóc cho thật cẩn thận, hiểu chưa?

Hai gã tiểu đồng mỉm cười gật đầu, đoạn mỗi người dìu một gã đại hán đi xuống lầu trước. Khi chàng thiếu niên đi ngang qua quây tính tiền, đã ném lên quây hai miếng vàng lá không dưới một lạng. Vị chủ quầy vốn định nói gì đó, song thấy vậy liền nín nặng.

Ra khỏi đệ nhất lầu, đi được vài bước, chàng thiếu niên đưa tay chỉ một quán trà nói:

- Nơi ấy thế nào?

Do Nhân Kiệt gật đầu, hai người liền đi vào quán trà.

Ngồi xuống ghế xong, chàng thiếu niên mỉm cười nói:

- Tiểu đệ họ Thích, tiện danh là Ngọc Lang, ngoại hiệu Hoa Hoa công tử, nghe tuy bất nhã, nhưng rất thích đáng đối với tiểu đệ!

Do Nhân Kiệt thoáng ngẩn người, chẳng ngờ vị Hoa Hoa công tử này lại tự hiểu mình đến vậy.

Thích Ngọc Lang cười cười, từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc cổ bé, trút ra một viên thuốc màu xanh biếc vào lòng bàn tay và đưa ra nói:

- Thuốc này có tên là Thập Toàn Đoạn Tục Đơn, nội thương uống vào với rượu, ngoại thương hòa tan trong nước để thoa, lập tức sẽ khỏi, hết sức linh nghiệm. Thường khi ra ngoài, tiểu đệ rất ít khi mang theo, phen này kể cũng may mắn cho Do huynh!

Bàn tay đưa ra của y, năm móng nhọn hoắc, làn da trắng mịn như được trát phấn và mùi hương lan ra thoang thoảng. Nam nhân mà chau chuốc thể này thì trông thật gai mắt.

Do Nhân Kiệt vội từ chối:

- Thương thế của tại hạ chỉ xoàng thôi, vài hôm là sẽ khỏi, thịnh tình của Thích huynh, tại hạ xin tâm lĩnh!

Thích Ngọc Lang lộ vẻ phật lòng:

- Do huynh không hoài nghi đây là một viên thuốc độc chứ?

Do Nhân Kiệt chẳng còn cách nào hơn, đành cảm tạ nhận lấy.

Thích Ngọc Lang lại nói tiếp:

- Vì sao Do huynh lại gây thù kết oán với người của Thiên Ma Giáo, có thể cho biết chăng?

Do Nhân Kiệt trên đường đến đây đã suy tính về vấn đề ấy rồi, trước khi chưa hiểu rõ thân phận thật sự của đối phương, điều gì chàng cũng có thể nói, duy không được dính dáng đến Thiên Long phủ.

Chàng bèn thở dài nói:

- Việc này đông dài lắm! Nguyên tiểu đệ quê quán ở Trường Cát Do gia trang, gồm có năm anh em, tiểu đệ với tam ca từng theo học mấy năm quyền cước với một vị võ sư trong huyện, vốn chẳng qua chỉ để phòng thân, chẳng ngờ lại gây ra họa sát thân ngày hôm nay. Nguyên là hồi mấy năm trước, gia sư chẳng rõ làm thế nào đã đắc tội với lão Độc Vô Thường ấy, kết quả ngoài gia sư bị sát hại, Độc Vô Thường như chưa hả dạ, lại còn muốn giết sạch tất cả đệ tử của gia sư. Bởi lão tặc ấy chưa từng gặp mặt gia huynh, nên phen này sau khi đến Trường Cát tìm gặp tiểu đệ, đã áp giải tiểu đệ đi khắp nơi tìm kiếm. Vì sự sống, tiểu đệ bắt buộc phải tuân theo mệnh lệnh của lão ta. Hôm nay đã tình cờ được gặp Thích huynh, thật là hết sức may mắn cho tiểu đệ.

Thích Ngọc Lang gật đầu:

- Thì ra chỉ là chút ân oán riêng tư, giờ thì lão ta đã bị tiểu đệ diệt rừ, từ nay hiền huynh đệ có thể an tâm được rồi.

Do Nhân Kiệt khom mình thi lễ:

- Vâng! Đại ân của Thích huynh, tiểu đệ vĩnh viễn không bao giờ quên!

Thích Ngọc Lang lắc đầu, bỗng tùm tùm cười ra chiều thích thú nói:

- Do huynh có biết vì lẽ gì hôm nay tiểu đệ đã giết chết Độc Vô Thường không?

Do Nhân Kiệt lưỡng lự:

- Là vì Thích huynh đã nhận ra lão ta là người của Thiên Ma Giáo phải không?

Thích Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng, còn gì nữa?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Còn nữa thì tại hạ chẳng thể nào suy tưởng ra được!

Thích Ngọc Lang mỉm cười:

- Còn nữa, chính vì tiểu đệ cũng là người của Thiên Ma Giáo!

Do Nhân Kiệt sửng sờ, hồi lâu mới lắp bắp nói:

- Vậy... thì...

Thích Ngọc Lang cười tiếp lời:

- Vạn nhất trong giáo hay biết được thì sao, đúng chẳng?

Do Nhân Kiệt trở to mắt:

- Vâng! Vâng!

Thích Ngọc Lang nâng tách trà lên, uống một hớp, chậm rãi nói:

- Đó chính là nguyên nhân mà tiểu đệ phải diệt trừ luôn hai người kia! Tiểu đệ phải thận trọng như vậy chẳng qua là sợ gây phiền phức thôi.

Do Nhân Kiệt chơm chớp mắt, vừa định hỏi vì lẽ gì cùng là người một giáo mà lại hạ sát thủ như vậy?

Thích Ngọc Lang đã lắc đầu nói tiếp:

- Còn về lý do thật sự mà tiểu đệ không dùng được lão tặc ấy, có thể rồi đây Do huynh đệ cũng sẽ biết, nhưng hiện tại tiểu đệ chẳng tiện phụng cáo.

Do Nhân Kiệt nhẹ gật đầu, bởi nhất thời không có gì để nói, bèn cũng cầm tách trà lên uống, đồng thời nghĩ nhanh:

“Chẳng kể Thích Ngọc Lang có dự vào vụ tàn sát Thiên Long phủ và hai trang Trung Nghĩa hay không, đây cũng là một cơ hội ngàn năm khó gặp, chàng có thể lợi dụng sự gần gũi với y để thăm dò về tình hình hoạt động của Thiên Ma Giáo.”

Tuy nhiên, chàng có thể hành động như vậy chẳng?

Việc đối phương hạ sát Độc Vô Thường tuy là vô tâm, song việc tặng linh dược thì hữu ý. Đó là tư đức cá nhân, trước khi chưa có chứng cứ tội ác, chẳng thể dựa vào hành vi nhất thời mà khẳng định bản chất của một người.

Trong tình huống này, nếu chàng lợi dụng tình bạn mà toan tính điều bất lợi cho đối phương thì thật là không phải.

Do Nhân Kiệt suy đi nghĩ lại, đang cảm thấy phân vân khó xử, bỗng nghe có tiếng khê như muỗi kêu nói:

- Ối chà, lão phu thật tức chết đi được! Tại sao ngươi lại đi cùng với tên tiểu tử đó thế này? Hãy viện cố rời xa mau!

Do Nhân Kiệt rung động cõi lòng, vui mừng khôn xiết, chàng đã nhận ra người truyền âm chẳng phải ai khác, chính là Tiêu Dao Thư Sinh mà chàng đang ước mong được gặp.

Do Nhân Kiệt cố dằn nén, không dám ngoảnh lại nhìn, bởi Thích Ngọc Lang bất luận võ công hay cơ trí đều hết sức cao minh, chỉ cần chút cử chỉ khác lạ, nhất định khó thoát khỏi đôi mắt sắc bén của đối phương.

Thích Ngọc Lang bỗng hỏi:

- Do huynh hiện dự định thế nào?

Do Nhân Kiệt định thần:

- Thích huynh thì sao?

- Tiểu đệ từ lâu đã ngưỡng mộ thắng cảnh Động Đình, sẽ đến Hồ Quảng một chuyến, Do huynh có ý kiến gì không?

- Tại hạ còn phải ở lại đây vài hôm để gặp gia huynh, không thể tiếp tục bầu bạn với Thích huynh, thật hết sức có lỗi!

Thích Ngọc Lang gật đầu liên hồi:

- Vậy thì tiểu đệ cũng chẳng tiện ép buộc, thủ túc tình thâm, phải như vậy thôi! Rất tiếc là hôm nay tiểu đệ còn bận một cuộc hẹn khác, đành phải đi trước một bước. Từ nay nếu Do huynh có gì khó khăn cần đến tiểu đệ ra sức, đây có một vật nhỏ, Do huynh hãy mang theo bên mình, bất kỳ nơi đâu có hiệu bạc mang chữ Thích đều có thể hỏi thăm hành tung của tiểu đệ. Xin hẹn tái ngộ, tạm biệt.

Đoạn đặt một đóa hoa nhỏ bằng vàng lên bàn, đứng lên gọi phở kỵ tính tiền, rồi đi xuống lầu.

Do Nhân Kiệt cất lấy đóa hoa vàng, chầm chậm quay người quét mắt nhìn quanh, song trên lầu quán trà này quá đông người, chẳng làm sao tìm được ai là hóa thân của Tiêu Dao Thư Sinh.

Chàng thấy trời đã về chiều, còn phải ra ngoài cửa thành nam lấy lại Thần tiên dịch nữa, đành đứng lên đi xuống lầu.

Chẳng ngờ vừa đi qua khỏi bốn năm bàn, bỗng một người áo lam thân hình mảnh khảnh từ bên ngang bước ra, đứng cản lối đi, ôm quyền hắng giọng rồi nói:

- Lão đệ, xin chào!

Do Nhân Kiệt sững sốt lùi ra sau một bước, định thần nhìn rõ, bất giác ngó người, thì ra người cản đường chính là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết.

Ác Quân Bình đảo người tròn mắt, cười nham hiểm nói:

- Lão đệ thấy tại hạ quen mặt lắm phải không?

Do Nhân Kiệt dĩ nhiên đầu để mắc bẫy, sầm mặt lạnh lùng nói:

- Quen mặt thì không, quả tình là rất lấy làm lạ, không dừng tôn giá lại cản đường kẻ khác là sao?

Ác Quân Bình dịu mặt, để tỏ vẻ không có ác ý, bèn lùi ra sau một bước, cười giả lả nói:

- Lão đệ nếu không có việc gì gấp, tại hạ xin được mời một tách trà khác, chúng ta thư thả nói chuyện với nhau được chăng?

Do Nhân Kiệt trầm nhủ:

“Mục đích của y nhất định chẳng phải vì đóa hoa vàng thì cũng là viên Thập Toàn đoạn tục đơn. Đồng thời Ác Quân Bình này là một người lời thối có tiếng, một khi đã dây vào thì khó có thể dứt ra được. Lúc đầu chàng còn hy vọng Tiêu Dao Thư Sinh hiện thân giải vây, song tự nãy giờ chẳng thấy động tĩnh gì cả, chứng tỏ Tiêu Dao Thư Sinh truyền âm nói xong đã bỏ đi rồi, trong tình huống này không bằng lòng cũng chẳng thể được.”

Ác Quân Bình thấy chàng y lời ngồi xuống, lộ vẻ hết sức vui mừng, liền tươi cười thấp giọng nói:

- Lão đệ đã quen với Hoa Hoa công tử được bao lâu rồi?

Do Nhân Kiệt hỏi ngược lại:

- Việc ấy có dính dáng gì đến tôn giá?

Ác Quân Bình vội nói:

- Tất nhiên là có dính dáng, lão đệ cứ nói thật ra, cam đoan sẽ có ích lợi cho lão đệ!

Hiện tại Do Nhân Kiệt bước đầu có hai giả thuyết, một là Ác Quân Bình có lẽ không phải vì đóa hoa vàng hay viên Thập Toàn đoạn tục đơn. Hai là y sớm đã có mặt tại đây, nhưng phải chờ đến khi Hoa Hoa công tử rời khỏi mới dám đến hỏi thăm về việc giao du giữa chàng với Hoa Hoa công tử, đủ thấy y rất kiêng dè về vị công tử này.

Tuy nhiên, hai giả thuyết ấy có thể nói là chẳng giúp gì được chàng trong lúc này.

Hiện tại điều quan trọng nhất là y hỏi chàng đã quen biết với Hoa Hoa công tử bao lâu, thật ra đó là do thiện ý hay ác ý?

Đó là hai câu trả lời trái ngược hẳn nhau, nếu chàng ứng đáp đích đáng chưa chắc đã là có lợi ích, song chỉ cần một lời bất cẩn, rất có thể sẽ chuốc lấy họa sát thân.

Làm thế nào chàng có thể biết được câu hỏi của không phải là do thiện ý hay ác ý?

Ác Quân Bình khẽ hắng giọng, trầm giọng giúp:

- Thế nào? Lão đệ!

Do Nhân Kiệt đành đánh liều nói:

- Hôm nay mới gặp nhau lần đầu!

Ác Quân Bình nhún vai, buông tiếng thở dài thậm thượt.

Do Nhân Kiệt rất rõ, câu trả lời của chàng đúng hay không đều có cơ hội như nhau, giờ đây qua phản ứng của đối phương, chàng biết nếu không nhanh chóng cứu vãn thì hôm nay e khó mà rời khỏi đây được.

Chàng bèn lạnh lùng nói:

- Tuy nhiên, tin là tôn giá cũng nhận thấy được, bằng hữu kết giao hoàn toàn là do cơ duyên, tại hạ với Hoa Hoa công tử tuy chỉ mới gặp nhau lần đầu, nhưng nếu tôn giá có ý đồ gì nhằm vào Thích huynh, khuyên tôn giá hãy dẹp bỏ sớm là hơn.

Ác Quân Bình ngẩn người:

-Ồ! Không, không, lão đệ đã hiểu lầm rồi!

Do Nhân Kiệt nhẹ người, song vẫn danh mặt nói:

- Nếu tôn giá không có ý nghĩ sai trái, chỉ là hiểu lầm thì vấn đề dễ giải quyết thôi! Tôn giá đã biết danh Hoa Hoa công tử, hẳn cũng phải biết vị Thích huynh ấy không phải là một người dễ trêu chứ?

Ác Quân Bình bối rối:

- Đương nhiên là biết! Đương nhiên là biết!

Do Nhân Kiệt đứng lên, nghiêng mắt lạnh lùng nói:

- Vậy là tôn giá hiểu hơn ai hết, tại hạ có thể đi được rồi chứ?

Ác Quân Bình vội đưa tay ra cản lại:

- Xin lão đệ hãy dừng bước!

Do Nhân Kiệt thầm nhủ:

“Ác Quân Bình này chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, xưa nay một mình đi lại trên chốn giang hồ, giờ lại như muốn lấy lòng mình, thật ra là vì lẽ gì?”

Do Nhân Kiệt vừa thắc mắc suy nghĩ, vừa làm ra vẻ không vui, danh mặt ngời trở xuống.

Ác Quân Bình quét mắt nhìn hai bên, bồng lấy hai nén vàng đặt lên bàn, châu đầu tới khẽ nói:

- Đây là chút lòng của tại hạ...

Hai nén vàng ấy nặng những năm mươi lạng, khiến Do Nhân Kiệt sửng sờ thắc mắc đến tột độ, neho mắt nhìn Ác Quân Bình nói:

- Nhờ tại hạ chuyển cho Hoa Hoa công tử phải không?

Ác Quân Bình lắc đầu:

- Không, đây là của lão đệ!

Do Nhân Kiệt ngó người:

- Vì sao vậy?

Ác Quân Bình lộ vẻ khẩn cầu:

- Tại hạ muốn nhờ lão đệ giúp cho một việc!

Thật là mỗi lúc càng thêm kỳ lạ, một người lừng danh trong võ lâm như Ác Quân Bình mà lại nhờ một tiểu tử vô danh giúp cho một việc với trọng lễ năm mươi lạng vàng, thật là hi hữu.

Do Nhân Kiệt bèn hỏi:

- Việc gì?

Ác Quân Bình hạ giọng thật thấp:

- Bởi hai người chỉ mới quen biết nhau nên có lẽ lão đệ chưa rõ lai lịch thật sự của Hoa Hoa công tử, về điều này kể ra rất dông dài, hai người đã quen biết nhau thì rồi đây cũng sẽ rõ, tại hạ cũng không cần phải giới thiệu ở đây. Điều tại hạ yêu cầu lão đệ bây giờ là trong Thích phủ hiện nay đang thiếu một tổng quản, việc này trong võ lâm hiện nay chưa có nhiều người biết đến...

Ra vậy! Thế mà đã khiến chàng phải sợ hãi một phen. Thật ra thì Ác Quân Bình đâu cần phải giới thiệu, bằng vào địa vị và thân phận trong võ lâm của y mà lại phải lao tâm nhọc trí mưu cầu một chức tổng quản, vậy đủ thấy thanh thế của Thích phủ ấy trong võ lâm cao đến dường nào.

Do Nhân Kiệt bình thản nói:

- Các hạ tôn tánh đại danh?

Ác Quân Bình cười xởi lởi:

- Thật là thất lễ! Tại hạ họ Công Tôn, tên Tiết, Tiết này là khí tiết!

Do Nhân Kiệt lại hỏi:

- Ngoại hiệu xưng hô thế nào?

Ác Quân Bình hăng giọng:

- Các vị bằng hữu đã tặng cho tại hạ ngoại hiệu nguyên là Tái Quân Bình, bởi tại hạ bản tính bộc trực thẳng thắn, trong thời gian đi lại trên chốn giang hồ khó khỏi xúc phạm đến người, cho nên, cũng có kẻ gọi tại hạ là Ác Nhân Bình!

Do Nhân Kiệt cố nén cười, ơ hờ nói:

- Các hạ cho là tại hạ nhất định sẽ giúp được việc ư?

- Không, không, điều ấy Công Tôn mỗi tự sẽ có cách, chỉ cần lão đệ sắp xếp cho hai người gặp nhau là được rồi!

- Sắp xếp như thế nào?

- Thế này được chẳng? Tại đệ nhất lần vào lúc trưa mai... Ý của tại hạ muốn nói là trước tiên sẽ gặp nhau tại đệ nhất lần, sau đó, tất nhiên là còn đến nơi khác tuyệt hơn nữa. Khi gặp nhau, nếu lão đệ thích thì hãy cứ tán dương Công Tôn mỗi vài lời, chẳng hạn như tài giỏi tháo vát, trung thành đáng tin, hay là gì gì đó, chỉ cần xen vào vài lời là được rồi. Khi nào thành sự, Công Tôn mỗi nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của lão đệ đâu!

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Đáng tiếc...

Ngay khi ấy, bỗng lại nghe tiếng truyền âm cắt ngang:

- Hãy nhận lấy vàng và chấp thuận lời đề nghị của y!

Do Nhân Kiệt giật mình thầm nghĩ:

“Ủa, thì ra Tiêu Dao Thư Sinh vẫn còn ở đây ư?”

Ác Quân Bình thoáng biến sắc mặt:

- Vậy là ý của lão đệ là...

Do Nhân Kiệt chậm rãi nói:

- Đã nhận lời là phải làm tròn, năm mươi lạng vàng đâu phải là ít, thẳng thắn mà nói, vàng thì ai ai cũng thích, nhưng phải tùy trường hợp, nếu như không xong việc thì lúc ấy biết ăn nói thế nào.

Ác Quân Bình liền dịu mặt, vội tiếp lời:

- Vậy là lão đệ đã sai rồi, Công Tôn mỗi đã nói rồi, lão đệ chỉ cần sắp xếp cho hai người gặp nhau, việc sau đó không cần nhọc tâm nữa, thành hay bại đều do ở cá nhân Công Tôn mỗi. Thế nào? Vậy là lão đệ đã hiểu rồi chứ?

Do Nhân Kiệt không khách sáo nữa, cầm lấy hai nén vàng bỏ vào lòng và nói:

- Tại hạ tạm nhận lấy vàng, việc thành hay bại là do vận khí của các hạ. Nếu không còn việc gì khác, tại hạ xin được đi trước một bước.

Nói đoạn chàng liền đứng lên, vòng tay thi lễ rồi đi xuống lầu.

Ra khỏi quán trà, rẽ qua một con đường khác, Do Nhân Kiệt bước nhanh dần, khi đến cửa thành nam thấy chiếc xe ngựa vẫn còn đó, gã đại hán kia bởi chờ quá lâu nên đã ngủ say trong thùng xe.

Do Nhân Kiệt một chuồng bỏ xuống, gã đại hán chẳng chút đau đớn, tiếp tục ngủ vĩnh viễn, không bao giờ thức giấc nữa.

Chàng tìm lại được ngọn Thần tiên dịch dưới chỗ ngồi, vào thành chờ đến khi trời tối, sau đó chàng đi về phía bắc thành để đến Lữ Tổ Các.

Trước Lữ Tổ Các, một lão đạo áo xám như đang thưởng nguyệt dưới một hàng cây hòe cao to, vẻ an nhàn hai tay chấp sau lưng.

Do Nhân Kiệt biết vị lão đạo này chẳng thể là ai khác, bèn bước nhanh đến với đại lễ tham kiến, sau đó từ trong lòng lấy ra hai nén vàng, hai tay cung kính dâng lên.

Tiên Dao Thư Sinh đón lấy, gật gù nói:

- Dùng để tu sửa cầu Lạc Thủy có lẽ đủ rồi!

Sau đó hai người ngồi xuống một phiến đá ngang trước thềm.

Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi:

- Lão tiên bối hửn đã trông thấy và nghe rõ toàn bộ cuộc tiếp xúc giữa văn bối với Ác Quân Bình, xin được thỉnh giáo, Thích phủ mà Ác Quân Bình đã đề cập đến lai lịch ra sao?

Tiên Dao Thư Sinh cười khẩy:

- Giàu sang và rất có thế lực!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng! Lúc rời khỏi Hoa Hoa công tử có tặng cho văn bối một đóa hoa vàng, bảo là khi nào gặp khó khăn có thể mang đến bất kỳ hiệu bạc chữ Thích nào ở khắp mọi nơi để nhờ giúp đỡ, qua đó đủ thấy giàu có đến mức nào... Tuy nhiên, Ác Quân Bình cũng đâu phải hạng tầm thường trong võ lâm, nếu Thích phủ chỉ có tài thế, hửn không đến nỗi khiến y thêm khát đến vậy, không còn nguyên nhân nào khác nữa ư?

- Còn nữa, đó là pho Kim Hoa Huyết Chuồng của Kim Hoa Ma, trong giới võ lâm kể cả hai giới hắc bạch chẳng thấy ai dám trêu vào!

- Ai là Kim Hoa Ma vậy?

- Lão quỷ gia gia của tên tiểu tử ấy!

Do Nhân Kiệt chớm chớp mắt:

- Kể cả Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp cũng không dám trêu vào Kim Hoa Ma ư?
- Đúng vậy!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Lạ thật! Trong võ lâm đã có một nhân vật như vậy từ bao giờ, sao chưa từng nghe Tiêu gia gia và Từ gia gia đề cập đến nhỉ?

(mất hai trang, tập 2 trang 155-156)

có lỗi với tất cả những người bị hại trong võ lâm.

Thật ra thì điều ấy cũng chẳng phải lỗi ở một cá nhân, chỉ cần ông chưa từng ngăn cản người khác có hành động trừng trị Kim Hoa Ma thì bất tất phải tự trách như vậy. Việc đại nghĩa diệt thân kể ra thì không khó, song tự cổ chí kim đã có mấy ai làm được?

Tiêu Dao Thư Sinh bỗng quay sang nói:

- Lão phu đã bảo người đi càng xa càng tốt kia mà, sao người lại quay về đây?

Do Nhân Kiệt với tâm trạng đau xót tường thuật việc đã gặp Kim Bút đại hiệp tại Trường Cát và giúp ông cầu y, rồi sau cùng đã bị Độc Vô Thường hãm hại.

Nghe xong, Tiêu Dao Thư Sinh không lộ vẻ khích động lắm, chỉ không ngớt lắc đầu, khẽ thở dài nói:

- Chết đi càng hay, không chết có lẽ càng đau khổ hơn!

Do Nhân Kiệt vừa định nói tiếp về quá trình bị bắt giữ của mình, Tiêu Dao Thư Sinh bỗng trở to mắt, thẳng thốt nói:

- Sao? Người bảo thang Tý Ngọ tử của Tụ Thủ Thần Y là do người đã đổi lấy bằng quyển Tung Hoàn Phổ ư?

Do Nhân Kiệt tưởng mình đã nói không được rõ ràng, bèn thuật lại đoạn đã tình cờ có được quyển Tung Hoàn Phổ một lần nữa.

Tiêu Dao Thư Sinh lộ vẻ khó tin, chăm chăm nhìn chàng nói:

- Quyển Tung Hoàn Phổ ấy so với quyển lão phu đã trao cho người có gì khác nhau không?

Giờ đến lượt Do Nhân Kiệt sững sờ, may là những lời ấy là do Tiêu Dao Thư Sinh nói ra, chứ là người khác thì chắc chắn chàng sẽ cho là đối phương đã cố ý bỡn cợt chàng.

Tiêu Dao Thư Sinh nôn nóng giục:

- Nói đi chứ!

Do Nhân Kiệt luống cuống, trở to mắt ấp úng nói:

- Lão tiền bối... đã trao cho văn bối... quyển Tung Hoành Phổ... lúc nào và tại đâu?

Tiêu Dao Thư Sinh tức giận:

- Tiểu tử ngươi đã lú lẫn rồi hả? Hôm ở phòng số bốn trong khách điểm Hồng Tân tại Trường An, lão phu rõ ràng đã thấy ngươi nằm trên giường...

Do Nhân Kiệt ngẩn người, giậm mạnh chân nói:

- Đúng rồi, nhất định là gã phổ ky mất lé kia đã lấy mất rồi.

Tiêu Dao Thư Sinh ngơ ngác:

- Gã phổ ky mất lé nào?

Do Nhân Kiệt kể lại giai đoạn lúc ở Trường An bị Ác Quân Bình theo dõi uy hiếp, sau cùng đành phải dùng kế Kim thiền thoát xác, tìm một gã phổ ky thay mình nằm lại trong phòng, nhờ vậy mới thoát khỏi sự theo dõi của Ác Quân Bình cùng với việc đã bị Độc Vô Thường bắt giữ vừa qua.

Tiêu Dao Thư Sinh đành mặt nghe xong, ngẩng lên lạnh lùng nói:

- Về việc Tung Hoành Phổ lọt vào tay kẻ khác, lão phu chẳng thể hoàn toàn trách người, bởi trước đó người không hề biết lão phu sẽ trao cho người. Tuy nhiên, việc người đã dùng một gã phổ ky làm thế thân, hành động ấy thật là láo xược, khó thể tha thứ được!

Do Nhân Kiệt hoảng kinh cúi sầm mặt:

- Vâng...

Tiêu Dao Thư Sinh lạnh lùng nói tiếp:

- Người thử nghĩ xem, ngay cả lão phu còn lầm, tất nhiên Ác Quân Bình càng không sao phân biệt được, người đã vì sự an toàn của bản thân, lại dùng vài lạng bạc thuê một kẻ vô tội thế mạng cho mình. Nếu như gã phổ ky ấy lỡ chết bởi tay Ác Quân Bình, thử hỏi người có đành tâm chăng?

Do Nhân Kiệt toàn thân toát mồ hôi lạnh, thậm chí không dám thở mạnh.

Tiêu Dao Thư Sinh như càng nói càng giận, hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Còn nữa, về cách xử lý của người đối với gã Tạ lão ngũ trong Long Uy tiêu cục và thê tử của tên tiểu tử họ Vương thật là quá đáng và đáng ghê tởm. Đành rằng đối phó với hạng cùng hung cực ác, bất kể nam nữ đều có thể dùng thủ đoạn tàn bạo, nhưng phải nhớ là tuyệt đối không được sử dụng thủ đoạn dê tiện. Lão phu hỏi người, người có từng nghe người trong danh môn chính phái đã trừng trị kẻ thù của họ bằng cách ấy bao giờ chưa hả?

Do Nhân Kiệt co chân quỳ xuống, vừa định nhận lỗi thỉnh tội với Tiêu Dao Thư Sinh, thì trên bậc thềm bỗng vang lên tiếng một thiếu nữ cười nói:

- Thôi! Thôi! Trà rượu đã nguội lạnh hết rồi! Gia gia chỉ biết nói người ta, chưa chắc gia gia từng tuổi này, việc nào cũng lo liệu chu đáo được!

Vừa cười nói vừa bước nhanh xuống bậc cấp, chính là Kim Tố Liên!

Tiêu Dao Thư Sinh bị nghĩa tôn nữ bắt bẻ như vậy, chẳng thể nào làm mặt lạnh được nữa, bèn chậm chậm đứng lên, gật đầu nói:

- Ăn uống xong rồi hẵng liệu.

- o O o -

Hôm sau, Tiêu Dao Thư Sinh vào thành xử lý hai nén vàng kia. Do Nhân Kiệt thừa lúc ông đi khỏi, bèn oán trách Kim Tố Liên:

- Tại sao Liên muội không cho ngu huynh biết sớm?

Kim Tố Liên nhăn mặt:

- Sớm ư? Ngay cả tiểu muội cũng đâu có biết, mãi đến khi Do đại ca rời khỏi Phù Phong, gia gia mới cho tiểu muội biết rõ thân thế, và bảo lão nhân gia chính là Tiêu Dao Thư Sinh mà Do đại ca đang tìm kiếm. Lúc bấy giờ tiểu muội cũng trách lão nhân gia ấy nhiều lắm, và giục lão nhân gia ấy tức khắc đi tìm Do đại ca ngay, ngờ đâu dục tốc bất đạt, cuối cùng đã trao lầm quyển Tung Hoành Phổ vào tay kẻ khác, vậy có trách tiểu muội được chăng?

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Vậy ra Liên muội cũng chưa từng luyện võ công ư?

Kim Tố Liên hậm hực:

- Hừ, nếu tiểu muội mà có luyện võ công thì vị Mã tứ gia kia là người đầu tiên đừng mong sống còn, chứ đừng nói là Tà lão ngũ và Vương công tử gì gì đó nữa!

Do Nhân Kiệt chợt nhớ ra, vội hỏi:

- Tiêu ngân của hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến ở Trường An, kết quả thế nào, có nghe lão nhân gia ấy đề cập đến không?

Kim Tố Liên gật đầu:

- Có! Gia gia bảo là tiêu ngân quả đúng là do Long Uy tiêu cục đã đánh cướp, kẻ đứng sau sai khiến nghe đâu là hai nữ nhân tên là gì gì Cơ...

- Dương Châu Thủy Hỏa Song Cơ phải không?

- Phải, phải rồi! Nghe đâu hai tử muội Song Cơ ở ngay trong Long Uy tiêu cục. Gia gia vì lo nghĩ cho hai tiêu cục, nên sau khi tra rõ sự thật cũng không làm khó gì hai

chị em Song Cơ, chỉ phái người mang đến một phong thư với nội dung rất khách sáo, xin hai chị em Song Cơ hãy vị nể lão nhân gia ấy, mong là trong vòng ba hôm hãy tìm về thất tiêu cho hai nhà, rồi hôm nào sẽ giáp mặt cảm tạ!

- Song Cơ có làm đúng như vậy không?

- Do đại ca hãy đoán thử xem!

Do Nhân Kiệt cười cười, vừa định nói gì thì Tiêu Dao Thư Sinh bỗng từ ngoài đi vào.

Do Nhân Kiệt tươi cười đứng lên hỏi:

- Lão tiên bối, đã lo liệu xong chưa?

Tiêu Dao Thư Sinh quay sang Kim Tố Liên nói:

- Người hãy đi nấu cơm, nhân tiện nói với Tử Vân lão đạo là mấy ngày tới lão phu không rảnh để tán gẫu với y, bảo bọn tiểu đạo sĩ, nếu không việc gì cần thiết thì đừng bèn mẳng đến đây!

Kim Tố Liên cười cười bỏ đi, Tiêu Dao Thư Sinh lại quay sang Do Nhân Kiệt nói:

- Trí nhớ của người thế nào?

Do Nhân Kiệt cung kính đáp:

- Cũng tạm!

Tiêu Dao Thư Sinh đưa ra một mảnh giấy cứng và nói:

- Xem qua một lượt rồi trả lại cho lão phu ngay!

Do Nhân Kiệt đón lấy, y lời xem qua một lượt, sau đó trả lại mảnh giấy cho Tiêu Dao Thư Sinh.

Tiêu Dao Thư Sinh trở mặt hỏi:

- Có đọc lại được không?

Do Nhân Kiệt liền đọc:

- Long hoa hổ cứ, hạc vũ hồng phi. Song câu khuất ngọc, Tam triết thù kim, Kim hoa hoành cấm, Ngọc bán tán châu, Thiên ngôn ỷ mã, Nhất bút điều long. Tổng cộng tám câu gồm ba mươi hai chữ.

Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu:

- Người có được trí nhớ như vậy, việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đoạn ngừng lên nói tiếp:

- Trong ba mươi hai chữ này, người thấy có gì đặc biệt không?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói:

- Điểm đặc biệt dường như là chữ đầu tiên và chữ cuối cùng đều là một chữ “long”!

Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu:

- Còn gì nữa?

Do Nhân Kiệt lại ngẫm nghĩ chốt lát:

- Còn nữa là hai chữ “kim” và “ngọc” đã lặp lại hai lần trong câu ba, bốn, năm, sáu...

Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu liên hồi:

- Đúng hoàn toàn!

Đoạn đưa tay ra hiệu báo cho Do Nhân Kiệt ngồi xuống.

Tiêu Dao Thư Sinh lại nghiêm mặt nói:

- Người đã xem qua quyển Tung Hoàn Phổ, ít nhiều cũng có chút ít ấn tượng. Ba mươi hai chữ này chính là tám chiêu bút pháp của pho Kim Bút, mỗi chiêu có chín sự biến hóa khác nhau, tổng cộng là bảy mươi hai thức.

Do Nhân Kiệt bỗng hỏi:

- Vậy tám chiêu đầu và cuối cùng là một chữ long, phải chăng còn có hàm nghĩa khác nữa?

Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu:

- Đương nhiên! Pho bút pháp này khi mới được sáng lập nguyên tên là Thần Long bút pháp, song lúc bấy giờ chỉ có bốn chiêu gồm ba mươi sáu thức, tức là bốn chiêu đầu “Long hoa hổ cứ”, “Hạc vũ hồng phi”, “Song câu khuất ngọc” và “Tam triết thù kim”. Về sau, đến tay sư tổ người, trải qua mười năm miệt mài nghiên cứu mới sáng chế ra thêm bốn chiêu sau “Kim hoa hoành cầm”, “Ngọc bán tán châu”, “Thiên ngôn ỷ mã” và “Nhất bút điều long”, khiến pho bút pháp này trở thành một tuyệt học hoàn mỹ. Pho bút pháp này khi truyền đến sư bá người, bởi được mọi người gọi là Thiên Long lão nhân, nên cảm thấy bốn chữ Thần Long bút pháp như chưa được ổn, bèn đổi lại là Kim Ngọc song phi bút.

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Cái tên Thần Long bút pháp có gì là không ổn?

- Qua việc nhỏ nhặt ấy cũng đủ chứng tỏ con người của đại sư bá người rất là khiêm tốn tự thủ, bởi cho rằng mọi người gọi lão là Thiên Long lão nhân, mà vẫn đặt tên pho võ công này là Thần Long bút pháp, sợ thiên hạ hiểu lầm chỉ có mỗi mình đại sư bá người mới là đệ tử đích truyền của Bát Chỉ thần ông. Lúc bấy giờ lão phu có

khuyên ngăn, song đại sư bá người vẫn nhất quyết bảo thủ ý định của mình, thế là lão phu cũng đành phải đồng ý theo.

Do Nhân Kiệt thắc mắc hỏi:

- Hai tên Thần Long bút pháp cũng như Kim Ngọc Song Phi bút pháp đều có ý nghĩa sâu sắc và rất hay, thế vì sao lại đổi thành Tung Hoành Phổ và Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức?

Tiêu Dao Thư Sinh cười chua chát:

- Đổi hai chữ Thần Long thành Kim Ngọc song phi đó đủ chứng tỏ con người của đại sư bá người, và cũng giống như vậy, từ Kim Ngọc Song Phi lại đổi thành Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức, cũng đủ chứng tỏ con người của Lệnh Hồ Huyền.

- Ý của lão tiền bối có phải là...

- Thật dễ hiểu, đại sư bá người đổi hai chữ Thần Long thành Kim Ngọc song phi, tuy với lý do là trong tám chiêu có hai chữ Kim Ngọc lặp lại hai lần. Đành rằng đó là sự ngẫu nhiên, song thực ra là hàm ý mai mỉa hai sư huynh đệ ông ấy với lão phu lẽ ra phải tình nghĩa kiên định như kim ngọc, cùng chung vai sát cánh làm rạng rỡ môn phái. Sở dĩ Lệnh Hồ Huyền đã bỏ cái tên Kim Ngọc song phi đổi lại là Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức hiển nhiên là vì đại sư bá người chỉ thu mỗi mình y làm đồ đệ. Trong khi ấy lão phu đã lui ẩn nhiều năm, không có môn hạ, sinh tử bất minh, đã trở thành có “kim” không “ngọc”, không còn kể được là “song phi” nữa. Cộng thêm y xuất đạo chưa được bao lâu đã được giới võ lâm tôn xưng là Kim Bút đại hiệp, thế là lẽ tất nhiên phải sửa đổi một lần nữa.

- Thì ra là vậy!

- Nhưng lúc đầu Lệnh Hồ Huyền chỉ đổi lại là Kim Bút thất thập nhị thức, về sau có lẽ qua các vị gia gia của người, được biết lão phu hãy còn sống và gọi đùa pho bút pháp ấy là Tung Hoành Phổ, nên y mới thêm vào hai chữ Tung Hoành, trở thành Kim Bút Tung Hoành thất thập nhị thức cho đến nay.

Do Nhân Kiệt vỡ lẽ:

- Thảo nào khi nghe văn bối nói là Tỳ Ngộ tán đã được đổi bằng quyền Tung Hoành Phổ, lão tiền bối đã kinh ngạc là vậy.

Tiêu Dao Thư Sinh nghiêm giọng:

- Lão phu sở dĩ phải kể lẽ rườm rà như vậy trước khi giảng thụ chiêu thức cho người chính là vì không muốn người trong tương lai sẽ trở thành một Kim Bút Lệnh Hồ Huyền thứ hai. Lệnh Hồ Huyền chẳng phải là không có điểm tốt, nhưng muốn học chỉ nên học cái tính hào phóng, anh dũng và biết tự giữ mình trong sạch mà thôi.

- Vâng, văn bối đã nhớ rồi.

- Ăn tối xong người hãy lên giường ngủ trước cho khỏe, sáng sớm mai, lão phu sẽ giảng giải tâm quyết trước.

Do Nhân Kiệt lo âu nói:

- Quyển Tung Hoành Phổ lọt vào tay Tụ Thủ Thần Y có quan hệ gì không?

- Võ công tùy mỗi người một khác, chắc chắn quyển Tung Hoành Phổ đó chẳng mang lại lợi ích gì cho lão họ Thi ấy đâu.

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Chẳng vì sao cả. Chiêu sau cùng “Nhất bút điều long” ba sự biến hóa quan trọng nhất đã đảo lộn thứ tự và có rất nhiều sơ hở. Nếu hoài nghi đó là sự thiếu sót của môn võ học này, nhất định sẽ cảm thấy thoái chí sồn lòng, còn như miễn cưỡng mang ra ứng dụng thì chắc chắn sẽ bại.

Do Nhân Kiệt cả kinh:

- Nếu mà không xảy ra sự kiện đó thì văn bối... há chẳng...

- Người không nghe lão phu đã nói sao? Võ công tùy mỗi người một khác. Nói một cách đơn giản, nếu chỉ phát hiện ra vấn đề mà không giải quyết được thì không đáng được truyền thụ pho bút pháp này.

- Lão tiền bối cho rằng nếu là văn bối thì có thể tìm ra được chỗ khúc chiết ấy ư?

- Cũng không hẳn vậy. Tuy nhiên, người có thể bình tâm tĩnh khí mà suy nghĩ. Vì sao một môn võ học hoàn mỹ mà lại có hiện tượng không hợp lý như vậy, hơn thế nữa hoài nghi đó phải chẳng là một sự khảo nghiệm. Nếu chịu khó tỉ mỉ nghiên cứu, ắt cũng chẳng khó phát hiện ra được những điểm sai lầm.

- Nhưng Tụ Thủ Thần Y cũng có thể làm như vậy lắm chứ?

Tiêu Dao Thư Sinh lắc đầu:

- Y không có khả năng ấy.

- Tại sao vậy?

- Vì họ Thi ấy và kẻ khác cũng vậy, chỉ biết đó là một môn bí học bất truyền, một khi phát hiện khuyết điểm, hẳn y sẽ có rất nhiều cách nghĩ. Nhưng không bao giờ nghĩ đó là một sự khảo nghiệm, có thể tìm được đáp án ngay trong quyển sách ấy, chỉ có giữa sư đồ với nhau, lúc trực tiếp truyền dạy võ công mới nhân cơ hội khảo nghiệm và mới có thể sinh ra giả tưởng khảo nghiệm mà thôi.

- o O o -

Thấm thoát đã ba tháng trôi qua...

Hôm ấy, Tiêu Dao Thư Sinh từ trong thành trở về, thần sắc rất nghiêm nghị. Gọi cả hai trẻ vào trong thư phòng, lấy ra một tấm bản đồ đường đi, nhìn Do Nhân Kiệt nói:

- Đây là địa chỉ của một thôn nhỏ nằm gần Ba Đông, người hãy cùng Tố Liên ngay đêm nay đi đến đó, tìm gặp một bà lão cam tên là Trương Đại Ma, chỉ cần đưa ra tấm bản đồ này, bà ta sẽ cho hai người trú. Trong vòng nửa năm, tốt hơn hết không nên bước chân ra khỏi nhà. Bẩy mươi hai sự biến hóa đã giảng dạy xong rồi, bây giờ người chỉ còn thiếu hỏa hầu nữa thôi. Tin là sau nửa năm người hẳn sẽ tiến bộ rất nhiều.

Kim Tố Liên không nén được, xen lời:

- Gia gia không đi cùng sao?

Tiêu Dao Thư Sinh đành mặt:

- Chả lẽ muốn lão phu lúc nào cũng ở bên các người hay sao?

Do Nhân Kiệt dè dặt nói:

- Mấy hôm nay lại có biến cố trọng đại phải không?

Tiêu Dao Thư Sinh vẻ tức tối:

- Bọn tặc tử ấy mỗi lúc càng thêm quá quắc, trong nửa tháng qua những vụ thiếu nam thiếu nữ mất tích đã liên tiếp xảy ra. Và cướp của giết người càng không kể xiết. Những phú hộ trong vùng Quan Các đều lo sợ, ăn ngủ không yên. Mười sáu tiêu cục từ Khai Phong đến Hàm Dương đều lần lượt đóng cửa. Lão phu chẳng tin mất một Kim Bút Lệnh Hồ Huyền thì giới võ lâm không còn ai dám dọn dẹp bọn tặc tử đó nữa.

Kim Tố Liên không dần được lại hỏi:

- Vậy sao chúng ta lại phải dời đi nơi khác?

Tiêu Dao Thư Sinh trừng mắt:

- Người tưởng dời đi nơi khác là vì nha đầu người ư? Bạch Mã tự ở tây ngoại ô và vùng Long Môn đều đã có bọn tặc tử xuất hiện. Không chừng ngày hôm nay bọn chúng sẽ kéo đến đây lục soát, đến lúc ấy lão phu biết lo cho ai đây?

Do Nhân Kiệt sửng sốt:

- Bọn chúng lục soát gì vậy?

- Để tìm một người.

- Ai vậy?

- Người!

- Sao bọn chúng lại biết vẫn bố có mặt tại đây?

- Nếu lão phu đoán không lầm, đây chính là kiệt tác của Ác Quân Bình Công Tôn Tiết. Hôm trước tên tiểu tử họ Thích qua ngày sau đã rời khỏi Lạc Dương, Ác Quân Bình đến đệ nhất lầu không gặp, quá căm tức nên đã đổ trút cho người cái tội hạ sát bọn Độc Vô Thường.

- Việc đã qua lâu đến ba tháng mà y còn muốn mượn đao giết người, vậy sao y lại không chịu ra tay ngay lúc bấy giờ?

- Mượn đao giết người dĩ nhiên là không khoái bằng chính tay mình báo phục. Nhưng hần đã tìm người khắp nơi không gặp, còn cách nào tốt hơn thế nữa? Thôi, bây giờ đừng nói vớ vẩn nữa, hãy lo giúp Tố Liên lo thu xếp mau!

Hôm sau, trên chiếc xe ngựa cũ theo đường cái quan Lạc Thủy đi về hướng nam, Kim Tố Liên thấy Do Nhân Kiệt mày chau mặt ủ, như có tâm sự gì đó, bèn quan tâm hỏi:

- Kiệt ca sao cứ lặng thinh mãi thế này?

Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài thậm thượt, lắc đầu lặng thinh.

Kim Tố Liên chồm chớp mắt nói tiếp:

- Phải chăng...

Do Nhân Kiệt bỗng ngồi ngay lại nói:

- Liên muội, ngu huynh xin hỏi điều này, Liên muội nhận thấy trong thời gian trước đây, ngu huynh bất luận về phương diện nào cũng tỏ ra quá nhu nhược phải không?

Kim Tố Liên có vẻ bất ngờ:

- Vậy nghĩa là sao?

Do Nhân Kiệt thở dài:

- Ngu huynh cũng khó giải thích, nói tóm lại, ngu huynh chỉ thấy kể từ lúc chia tay nhau tại Phù Phong đến nay, bất luận việc gì dường như là làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm thì không sai...

- Ủa, về việc dùng gã phổ ky thế thân ở khách điểm Hồng Tân và cách xử trí hai phu phụ họ Vương, tiểu muội chẳng đã biện hộ cho Kiệt ca rồi còn gì?

- Ngu huynh không phải nói về hai việc ấy.

- Vậy chứ Kiệt ca muốn nói về việc gì?

Do Nhân Kiệt lại buông tiếng thở dài:

- Ngu huynh chẳng thể nào hiểu nổi, hôm gặp Độc Vô Thường tại Trường Cát, vì sao không liêu một phen sống chết mà lại để cho lão ta sanh cầm...

Kim Tố Liên trở to mắt:

- Lạ quá! Con người muốn chết thật là dễ dàng, ngay bây giờ Kiệt ca cũng có thể từ trên xe nhảy xuống vậy. Rõ là ngớ ngẩn. Tiểu muội xin hỏi, cái gì gọi là “tránh voi chẳng hổ mặt nào”? Nếu Hàn Tín mà không nhẫn nhục lòn chôn giữa chợ, Câu Tiễn không chịu đựng cái nhục ném phân, sau này đâu thể một người đăng đàn bá tước, một người quốc thổ trùng quang?

- Và còn sau này gặp Hoa Hoa công tử...

- Đó cũng đâu có gì là sai trái chứ. Đó là cơ duyên của Kiệt ca, tùy cơ ứng biến, hoàn toàn là do ở trí khôn của mình. Trong tình trạng huyết đạo bị khống chế, Kiệt ca ngoại trừ dĩ bạo chế bạo thì còn cách nào hơn? Còn như Kiệt ca muốn nói về vấn đề sau đó không nên nhận sự giúp đỡ của đối phương, vậy thì lại càng sai hơn nữa. Ví dụ như một người đi đường mệt mỏi, muốn ngồi xuống nghỉ, đương nhiên là phải chọn một gốc cây sạch sẽ. Nhưng nếu bị rơi xuống biển, người ấy lẽ nào sẽ bỏ qua một khúc cây trôi đến bởi vì khúc cây ấy bị sâu đục khoét?

Do Nhân Kiệt phì cười:

- Liên muội thật là khéo nói!

Kim Tố Liên nghiêm mặt:

- Đó là tiểu muội đã luận theo sự thật, nếu Kiệt ca mà nhu nhược đúng như mình đã nói thì chẳng những gia gia không thu Kiệt ca làm đồ đệ mà ngay cả tiểu muội cũng chẳng thèm đếm xỉa đến Kiệt ca từ lâu rồi.

Do Nhân Kiệt cảm động nói:

- Những lời này của Liên muội thật còn hơn xa một hoàn linh dược, đã trừ sạch niềm ray rứt trong lòng ngu huynh bấy lâu nay. Nhất là trong ba tháng qua, vì giúp ngu huynh chuyên tâm học tập, Liên muội đã phải vất vả rất nhiều, ngu huynh thật chẳng biết rồi đây sẽ phải báo đáp hiền muội như thế nào mới được!

Kim Tố Liên khúc khích cười:

- Để tiểu muội nói cho Kiệt ca biết nhé. Cách báo đáp tốt hơn hết là Kiệt ca đừng mày chau mặt ủ nữa.

Do Nhân Kiệt cười gượng gạo, lệ làng ngoảnh nhìn ra ngoài xe. Mỗi khi xe ngựa đến Tân trang dừng lại ăn uống, hai người không ai nói gì thêm nữa.

Ăn uống xong, lên xe tiếp tục lên đường. Đi được một quãng, Kim Tố Liên lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng:

- Kiệt ca khi nãy đã bảo trong lòng không còn ray rứt nữa, có thật vậy chăng?

Do Nhân Kiệt thoáng đỏ mặt, đoạn bậm môi cúi đầu, như có điều gì muốn nói nhưng lại khó thể mở lời.

Kim Tố Liên chau mày:

- Kiệt ca định nói gì nhưng sợ tiểu muội không chịu nổi phải không?

Do Nhân Kiệt ngẩng đầu lên nói:

- Có thể nói như vậy, nhưng ngu huynh lòng đã quyết, xin Liên muội hãy chấp nhận cho.

Kim Tố Liên bực mình:

- Không nói ra một lần được hay sao?

Do Nhân Kiệt nghiêm giọng:

- Ngu huynh tin là Liên muội nhất định sẽ thông cảm cho, đó là ngu huynh định phen này chỉ đưa hiền muội đến Ba Đông chứ không ở lại với hiền muội...

Kim Tố Liên như đã đoán biết trước nên không lấy làm ngạc nhiên, chỉ chơm chớm mắt nói:

- Kiệt ca không yên tâm về gia chứ gì?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, với chút thành tựu hiện nay, có lẽ ngu huynh cũng chẳng giúp được gì. Nhưng dù sao biết được tin tức thì cũng cảm thấy phần nào an ủi...

- Nếu gia gia biết được thì sao?

Do Nhân Kiệt áo nào cười lắc đầu:

- Ngu huynh không nghĩ xa đến vậy, đồng thời cũng không vì bất kỳ điều e ngại gì mà đổi thay ý định. Quốc có quốc pháp, gia có gia qui. Rồi đây khi nào lão nhân gia hay biết, bất luận trách phạt thế nào thì ngu huynh cũng cam lòng chấp nhận.

Kim Tố Liên thoáng ngẫm nghĩ:

- Như vậy có ảnh hưởng đến sự tập luyện của Kiệt ca không?

Do Nhân Kiệt trầm ngâm đáp:

- Không ảnh hưởng nhiều lắm đâu, bởi ngu huynh đã thuộc chiêu thức, chỉ kém về hỏa hầu thôi. Trong khoảng thời gian ấy, dĩ nhiên ngu huynh không bỏ qua cơ hội ôn tập đâu.

Kim Tố Liên mím môi, sau cùng gật đầu nói:

- Thôi được, thế thì quyết định như vậy đi!

o O o

Giới võ lâm cho đến nay chưa hiểu rõ về Thiên Ma Giáo, một giáo phái đã quật khởi sau khi Thiên Long phủ ngộ nạn, chỉ còn lại hai điều nữa thôi, đó là tổng đàn đặt tại đâu và giáo chủ là ai?

Vào một buổi sáng đầu mùa đông, bầu trời ảm đạm, gió lạnh cắt da, trên đường cái quan từ Giăng Lăng bắt lên Kinh Môn, một con tuấn mã màu đỏ sậm phóng đi như bay, trên lưng ngựa là một người áo đen, bởi vì đội mũ che tai nên không phân biệt được là nam hay nữ và tuổi tác bao nhiêu. Chỉ biết người này kỹ thuật rất điêu luyện, chỉ thấy y hai tay cầm cương, người nằm mọp về phía trước, nhịp nhàng lên xuống theo tuấn mã, trông hết sức ngoạn mục.

Sau khi kỹ mã mất dạng nơi cuối đường không bao lâu, phía sau lại xuất hiện một đại hán võ phục xám, tuổi trạc tam tuần, hiển nhiên là đang đuổi theo kỹ mã kia.

Một người dù khinh công cao siêu đến mấy dĩ nhiên cũng chẳng dễ gì thắng nổi một con tuấn mã, song đại hán ấy thân pháp chẳng phải tầm thường, chỉ thấy y phóng đi nhanh như tên bắn, chẳng kém con tuấn mã vừa rồi.

Nếu như hai người cùng lúc cất bước tại Giang Lăng, đến đây cũng gần sáu mươi dặm đường, vậy mà vẫn giữ được khoảng cách ngắn thế này, thì khinh công của gã đại hán quả là kinh người.

Nửa giờ sau, kỹ mã phía trước đã vượt qua trạm ngựa Kiến Dương, dừng lại trước một trang viện nhỏ có tường đất bao quanh, nằm ngoài Dương Gia tập.

Qua việc người áo đen không hề ngoái nhìn ra sau, và giờ đây lại xuống ngựa một cách ung dung thế này, đủ thấy y không hề hay biết đã có người đuổi theo phía sau.

Trang viện mà người áo đen dắt ngựa đi vào cũng giống như tất cả những gia đình có chút của cải ở nông thôn, không có gì khác lạ cả.

Tòa nhà ba gian quay mặt về hướng nam, bên ngoài bờ tường đất trước nhà có một hồ nước to dành cho trâu ngâm mình vào những ngày hè, xung quanh tre và cây cối mọc um tùm, hình thành một cánh rừng tạp thiên nhiên.

Bên trong bờ tường là một bãi đất trống rất rộng và bằng phẳng, một phần là sân phơi lúa. Chỉ duy một điều không hài hòa, đó là trong sân trống lúc này đang có một cỗ xe ngựa sang trọng lộng lẫy.

Người áo đen đi vào sân, vừa buộc xong ngựa thì từ trong gian nhà phía tây bước ra một thiếu nữ áo xanh tuổi chừng mười bốn, mười lăm, gương mặt bầu bĩnh với đôi mắt to đen và hai hàng mi cong dài, trông rất xinh đẹp mặn mà.

Thiếu nữ áo xanh cười nói:

- Công Tôn đại hiệp đã vất vả quá!

Người áo đen hết sức cung kính nói:

- Không dám! Chỉ chút ít đường, lại có con ngựa khỏe này đâu có gì là đáng kể!

Thiếu nữ áo xanh đảo tròn mắt, đoạn hỏi:

- Kết quả thăm dò ra sao?

Người áo đen tiến tới một bước, thấp giọng nói:

- Không sai chút nào cả. Quả đúng là Thích đại công tử, nghe đâu đối phương tuổi mới mười bảy, hết sức xinh đẹp...

Thiếu nữ áo xanh khẽ hắng giọng:

- Thôi, khỏi diễn tả!

Người áo đen vội đổi giọng:

- Vâng, vâng! Nếu các vị cô nương đi ngay bây giờ, rất có thể là hai người hãy chưa thức dậy, vậy là sẽ bắt quả tang cả đôi...

Thiếu nữ áo xanh chau mày ra chiều căm ghét, vừa định quay vào thì từ trong nhà bỗng vang lên tiếng nữ nhân lạnh lùng nói:

- Phải Minh Châu đó không? Bảo Vưu Đại thắng xe ngay!

Thiếu nữ áo xanh có tên Minh Châu liền cung kính đáp:

- Thừa vâng!

Rồi liền đi sang gian nhà phía đông, lớn tiếng nói:

- Vưu Đại có trong ấy không? Thắng xe!

Trong nhà liền bước ra một đại hán vạm vỡ, đi thẳng đến chuồng ngựa, vào trong dắt ra hai con ngựa màu vàng sậm, hết sức thành thạo thắng xong xe ngựa một cách nhanh chóng.

Trong khi ấy một giai nhân tuyệt sắc nhưng vẻ mặt nghiêm lạnh từ trong gian nhà phía tây bước ra với sự dìu đỡ của hai thiếu nữ áo xanh khác.

Người áo đen vội tiến tới ôm quyền thi lễ và cười nói:

- Xin chào Vưu cô nương!

Thiếu nữ tuyệt sắc ấy tuổi chừng đôi mươi, toàn thân y phục tím, nghe hỏi liền chững bước, gật đầu đáp lễ, nhẹ vung tay ném ra một vật màu trắng và nói:

- Ba hôm sau hãy đến phân đàn Tương Dương, các hạ thích ở nơi nào trong bốn giáo, cứ nói rõ với vị tổng đàn hộ pháp ấy được rồi.

Người áo đen đưa tay đón lấy, hắng giọng rồi nói:

- Dám hỏi cô nương, vị hộ pháp ấy...

Thiếu nữ áo tím vừa đi về phía xe ngựa vừa nói:

- Thiên Yểm Tẩu Đoan Mộc Cang!

Người áo đen sững sốt, song liền khom mình nói:

- Đa tạ cô nương đã tài bồi cho!

Rèm xe buông xuống Vưu Đại dắt xe ngựa ra ngoài sân rồi phóng lên chỗ ngồi, theo một con đường đất dẫn đến đường cái quan. Thiếu nữ tên Minh Châu cười con ngựa màu đỏ sẫm theo sát phía sau xe.

Ngay khi xe ngựa vừa rẽ sang đường cái quan thì đại hán áo xám xuất hiện, song người trên xe ngựa không hề bận tâm đến ý. Trong tiếng quát tháo, chiếc xe ngựa chạy sát qua người đại hán áo xám, thậm chí ngay cả người đánh xe là Vưu Đại cũng chẳng thềm nhìn ngó đến ý.

Bên này, người áo đen dõi mắt trông theo chiếc xe ngựa rẽ sang đường cái quan, đoạn cúi xuống nhìn cái gói lụa trắng nhỏ trong tay, nhếch môi cười mẫn nguyện.

Ngay khi người áo đen ngẩng lên định cất bước bỏ đi, trước mặt cách chừng bảy tám bước, chẳng rõ từ lúc nào đã xuất hiện một đại hán áo xám xa lạ.

Người áo đen thoáng kinh ngạc, mắt rực tinh quang, trầm giọng lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá là ai?

Đại hán áo xám mặt lộ vẻ do dự, môi mấp máy nhưng không phát ra tiếng nói.

Người áo đen thấy vậy liền cảm thấy nhẹ người, bèn tiến tới một bước, trầm giọng nói tiếp:

- Sao tôn giá không lên tiếng?

Đại hán áo xám bất giác lùi sau một bước, mắt vẫn lộ vẻ do dự như muốn nói gì đó.

Người áo đen lại tiến thêm bước nữa, gần giọng nói:

- Tôn giá có nghe thấy không?

Đại hán áo xám liền tiếp lùi sau hai bước, vẻ khó khăn nói:

- Tại hạ... là Bình... Dịch Chi!

Người áo đen cười hăng hắc, mắt đảo tròn nói:

- Có lẽ tôn giá rất ít khi đi ra ngoài lắm phải không? Hắc hắc... Bình bằng hữu có muốn biết tại hạ là ai không?

Đại hán áo xám miễn cưỡng ôm quyền nói:

- Tại hạ cũng đang định thỉnh giáo!

Người áo đen chậm chậm tiến tới và nói:

- Ác Quân Bình Công Tôn Tiết chính là tại hạ, tốt hơn hết bằng hữu hãy mau nói ra mục đích đã đột ngột có mặt tại đây, bằng không... hắc hắc, có lẽ bằng hữu còn chưa biết Công Tôn mỗi trước nay đã tiếp đãi những người gặp gỡ lần đầu mà động cơ bất minh như thế nào phải không?

Đại hán áo xám như giật mình kinh hãi, trố mắt nói:

- Thì ra... các hạ... các hạ... chính là Công Tôn đại hiệp ư?

Ác Quân Bình đánh mặt lạnh lùng nói:

- Hãy nói về việc chính!

Đại hán áo xám thoái lui liên hồi, vẻ mặt hoảng sợ nói:

- Xin Công Tôn đại hiệp hãy nguôi giận, đây chỉ là một sự hiểu lầm, Bình mỗi xinh nhận lỗi với Công Tôn đại hiệp.

Ác Quân Bình từng bước tiến tới, trừng mắt nói:

- Hiểu lầm thế nào?

Đại hán áo xám lúng túng:

- Bình mỗi tưởng tại đây có người của Thiên Ma Giáo, không ngờ lại gặp Công Tôn đại hiệp, xin Công Tôn đại hiệp hãy tin... đây... đây... quả tình... chỉ là một sự trùng hợp...

- À, các hạ định tìm người của Thiên Ma Giáo, vì việc gì vậy?

Đại hán áo xám bỗng lộ vẻ kiên quyết:

- Một việc vô cùng quan trọng, nhưng xin Công Tôn đại hiệp lượng thứ cho, việc này bình mỗi chỉ có thể nói với môn đồ của Thiên Ma Giáo mà thôi.

Ác Quân Bình gật đầu:

- Tốt lắm, nói đi.

Đại hán áo xám thoáng ngạc nhiên:

- Ý của Công Tôn đại hiệp muốn nói, đại hiệp cũng là người trong giáo ư?

Ác Quân Bình giọng buông lỏng:

- Khi này còn chưa phải!

Đại hán áo xám ngơ ngác:

- Vậy có nghĩa là đại hiệp bây giờ... xin thứ cho Bình mỗi mạo muội... Công Tôn đại hiệp có thể nói rõ hơn chẳng?

Ác Quân Bình từ trong lòng lấy ra một lá cờ tam giác nhỏ bằng lụa vàng, giơ lên cao phát nhẹ, ngạo nghễ nói:

- Bằng hữu có biết đây là lá cờ gì không?

Đó là một lá cờ vàng có thêu hình bát quái và cán bằng ngà, hết sức sắc sỡ và tinh vi.

Đại hán áo xám lắc đầu nói:

- Tại hạ quả tình không biết.

Ác Quân Bình cười đắc ý:

- Đây là Hồn Nguyên Thái Cực lệnh, một trong ba đại tín vật của Thiên Ma Giáo! Công Tôn mỗi hiện chưa tiện giải thích cặn kẽ với bằng hữu, rồi đây không bao lâu nữa bằng hữu ắt sẽ rõ. Bằng vào Thái Cực lệnh này, có thể đi khắp thiên hạ, nếu nói rõ ràng hơn, Công Tôn mỗi hiện nay chưa phải là người trong giáo, nhưng ba ngày sau, khi Công Tôn mỗi đến phân đàn Tương Dương gặp một vị hộ pháp tổng đàn, lúc ấy giờ rất có thể Công Tôn mỗi sẽ trở thành một phân đàn chủ, nói vậy bằng hữu đã hiểu chưa?

Đại hán áo xám gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi.

Đoạn ngừng lên nói tiếp:

- Nghe đâu quý giáo có treo một giải trọng thưởng, đang tìm bắt một thiếu niên họ Do, có đúng vậy không?

Ác Quân Bình mừng đến cơ hồ nhảy cẫng lên, bỗng cảm thấy con người một khi thời vận đến, thật chẳng thể nào tưởng tượng nổi. Vừa mới được một ngọn Hồn Nguyên Thái Cực lệnh, chẳng ngờ, bỗng dưng một tên hết thời lại mò đến, mang theo một tin mừng thấp đốc cũng chẳng thể nào tìm được.

Thế là trong lòng liền nảy sinh ý định chỉ cần chờ cho đối phương tiết lộ tin tức là hạ thủ diệt khẩu ngay, song ngoài mặt, y lại ra vẻ rất nghiêm túc gật đầu nói:

- Đúng vậy, giá thưởng là một vạn lạng bạc nén!

Đại hán áo xám không hề biết đại họa sắp giáng lên đầu, ánh mắt lộ vẻ tham muốn hỏi:

- Món tiền thưởng ấy sẽ được lãnh tại đâu vậy?

Ác Quân Bình vờ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn mới đáp:

- Thế này được chăng? Bằng hữu hãy nói ra nơi tên tiểu tử họ Do đang ẩn náu trước, sau đó hai ta cùng đến đó bắt lấy hắn rồi đem đến phân đàn Tương Dương lãnh thưởng, như vậy bằng hữu sẽ nhận được ngay món tiền thưởng ấy, và Công Tôn mỗi cũng nhân cơ hội này hiến chút công lao, có thể nói là nhất cử lưỡng đắc...

Đại hán áo xám gật đầu:

- Vậy cũng được!

Ác Quân Bình liền thừa cơ nói tiếp:

- Không nên chậm trễ kéo sinh biến, theo như bằng hữu biết, tên tiểu tử ấy hiện đang ở đâu?

Đại hán áo xám bỗng ngẩn lên nói:

- Vị hộ pháp mà Công Tôn đại hiệp sẽ hội kiến tại phân đàn Tương Dương đó danh tánh là gì vậy?

- Ngũ Đài Thiên Yếm Tẩu!

- Công Tôn đại hiệp từng gặp vị Thiên Yếm Tẩu ấy bao giờ chưa?

Ác Quân Bình lắc đầu:

- Chưa!

- Vậy phân đàn ấy ở chỗ nào trong thành Tương Dương?

- Đại Quan viên ở thành bắc!

Ác Quân Bình bỗng trở mặt hỏi:

- Bằng hữu hỏi những điều ấy chi vậy?

Đại hán áo xám gật gù không đáp, thò tay vào trong áo lấy ra một cây sáo, cầm trong tay quơ quơ và nói:

- Công Tôn đại hiệp có biết đây là món binh khí gì không?

Ác Quân Bình quét mắt nhìn, sửng sốt kêu lên:

- Thần tiên vô địch, phải không?

Đại hán áo xám gật đầu:

- Công Tôn đại hiệp quả là tinh mắt.

- Theo như Công Tôn mỗ được biết, tên tiểu tử ấy chính là hậu duệ của Địch Tẩu Do Nhã Duy trong Lục Tào, ngọn Thần tiên địch này, Bình bằng hữu đã lấy của tên tiểu tử ấy phải không?

Đại hán áo xám lắc đầu:

- Không phải!

Ác Quân Bình ngơ ngẩn:

- Vậy chứ...

Đại hán áo xám bỗng tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

- Ngọn địch này rất ít khi rời khỏi người tiểu tử ấy, hiện y đang đứng trước mặt Công Tôn đại hiệp đây!

Ác Quân Bình ngơ người, và lập tức cười to nói:

- Đã đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại mò vào! Nào, nào, để thành toàn cho nỗi mơ ước nhất cử thành danh của người, Công Tôn đại thúc đây nhất định sẽ cố gắng hầu tiếp người vài chiêu để cho người được mãn nguyện.

Do Nhân Kiệt đưa ngang trường địch, trầm giọng nói:

- Hãy tuốt khí giới ra đi!

Ác Quân Bình nhếch môi khinh bỉ:

- Hai người đối địch, một người có khí giới còn chưa đủ hay sao?

Do Nhân Kiệt hai tay ôm địch, thoáng vòng tay nói:

- Vậy thì xin mạn phép!

Đoạn trường địch vung ra, chỉ thấy bóng địch loang loáng, từ ngực quét ngang ra.

Ác Quân Bình bất giác lùi ra sau mấy bước, ngạc nhiên trở mặt nói:

- Ủa, người đã thi triển Thần Tiên thập bát tử thủ đó ư?

Do Nhân Kiệt vụt thu địch, giọng buông thõng:

- Xin nhắc lại, hãy tuốt khí giới ra đi!

Ác Quân Bình mắt chớp liên hồi, cười hăng hắc nói:

- Người tưởng là bốn đại gia sợ người ư? Chẳng qua bốn đại gia hiếu kỳ đó thôi! Người đã học được môn địch pháp này của ai vậy?

Do Nhân Kiệt bình thản nói:

- Các hạ biết nhiều hiểu rộng, lo gì không nhận ra được? Các hạ hãy nhìn cho kỹ đây!

Đoạn chàng liền vung tay, trước khi xuất chiêu, trường địch khẽ rung động, tạo nên vô số hoa địch, từ ngang ngực đưa thẳng ra.

Ác Quân Bình lần này đã trông thấy rất rõ, bất giác giật mình kinh hãi.

Thì ra Do Nhân Kiệt trường địch hai lần xuất thủ, tư thế tuy gần giống nhau, song chàng đã sử dụng hai thế nối tiếp nhưng không giống nhau trong Kim Bút thất thập nhị thức.

Hai thế ấy có điểm khác nhau là thế thứ nhất nhẹ nhàng khinh động, có thực có hư, thế thứ nhì vận tụ chân kinh, có thể phát ra uy lực thạch phá thiên kinh bất kỳ lúc nào.

Thế nhưng, Ác Quân Bình tuy đã nhận ra điểm khác nhau giữa hai thế địch ấy, và biết rõ đó không phải là Thần Tiên thập bát tử thủ, song y chưa nhận ra được hai thế ấy chính là kỳ học Thiên Long quán tuyệt một thời.

Do đó, cũng như chính y đã nói, quả thật y chỉ là hiếu kỳ chứ không phải khiếp sợ.

Chỉ thấy y buông tiếng cười dài, xoay người nhanh như gió lốc, thoáng cái đã vòng ra sau lưng Do Nhân Kiệt, song chỉ nhanh như chớp điểm vào tử huyệt sau ót Do Nhân Kiệt.

Do Nhân Kiệt ung dung xoay người, trường dịch trong tay vẫn giữ nguyên chiêu thức, vung ngang ra.

Do bởi đôi bên đã hoán chuyển vị trí, nên Do Nhân Kiệt không cần hóa giải thì thế công của đối phương cũng tự động vô hiệu.

Giờ đây hai ngón tay của Ác Quân Bình điểm vào khoảng giữa cổ và bả vai chàng, còn trường dịch của chàng thì vẫn điểm vào yếu huyệt dưới bụng đối phương.

Ác Quân Bình quả không hổ là một cao thủ bậc nhất trong giới hắc đạo, tuy mới ra tay y đã bị áp đảo, song y chẳng mảy may nao núng, chẳng những không lui mà còn sẵn tới một bước, xoay tay hóa chỉ thành chưởng, bổ thẳng xuống cổ vai Do Nhân Kiệt.

Đây là một lối đánh thí mạng, kết quả đa phần là lưỡng bại câu thương, nếu bổ trúng Do Nhân Kiệt thì y ắt cũng thủng bụng.

Ác Quân Bình xuất thủ như vậy là thật sự muốn cùng chết với Do Nhân Kiệt ư? Không bao giờ!

Thì ra tên ác ma này rất giàu kinh nghiệm chiến đấu, y nghĩ Do Nhân Kiệt tuổi hãy còn trẻ, dù võ công cao thâm đến mấy, một khi đứng trước tình trạng sinh tử thế này, nhất định không đủ cam đảm thí mạng.

Nói cách khác, lúc này chỉ cần Do Nhân Kiệt nao núng một chút thì bị rơi vào sự toan tính của Ác Quân Bình.

Thế nhưng, có một điều Ác Quân Bình không thể nào ngờ tới là Thiên Long kỳ học trong tình thế này không nhất định phải thí mạng mới được.

Do Nhân Kiệt thấy Ác Quân Bình một chưởng bổ xuống, chàng chẳng những không tránh mà còn cất người lên đón lấy, đồng thời ngọn trường dịch trong tay cũng từ nơi bụng chuyển lên yết hầu.

Như vậy, tuy chàng vẫn phải chịu đựng một chưởng của đối phương, song nhờ cất người lên nên trúng chưởng sớm hơn, lúc ấy chưởng lực phát ra chưa trọn vẹn, mức độ thọ thương không đáng kể.

Ác Quân Bình thấy vậy bất giác kinh hãi quát:

- Tên tiểu tử thối tha...

Song chỉ nói được bấy nhiêu thì đã nghe “phục” một tiếng khô khan, cổ họng đã bị trường dịch xuyên thủng, vĩnh viễn không bao giờ nói được nữa, thế là rồi đời một tên ác ma xảo quyệt.

- o O o -

Hết Tập 2